

Μᾶς ἔδειχνε ποῦ εἶταν ἡ Φρυγία στό χάρτη μέ τή μασιά τῆς σόμπας· τό κοστούμι του τό λιγότερο δεκάχρονο, πάνω ἀπό χίλια σιδερώματα. Φαλακρός, μέ φουσκωτά γαλάζια μάτια, Τσύμπας ὀνόματι. Τόν μισοῦσε ὅλη ἡ τάξη γιατί μᾶς θάραγε μέ τό παραμικρό. Δέν πᾶς νά γ... σκεφτόμασταν ὅλοι, ἀκόμα κι ὁ γιός του πού τόν ἔβαζε στό πρῶτο θρανίο. Μιά μέρα ὁ Γιάννης ἔφερε τό καπέλο του μόλις σχολάσαμε καί κατούρησε μέσα· ἐν μέσω τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ καί ἀποδοχῆς, τῶριξε πίσω ἀπό τήν μεγάλη βιβλιοθήκη στό διάδρομο. Ὁ Τσύμπας κάνοντας νά φύγει δέν τῶθρισκε. Ἔψαχνε, ἔψαχνε, ὅμως ποῦ νά τό φανταστεῖ. Ὅταν μᾶς πρόσεξε ὅτι εἴχαμε μαζευτεῖ στήν αὐλή, ἐνῶ εἴχαμε σχολάσει, κατάλαβε ὅτι φταίγαμε γιά τήν ἐξαφάνιση τοῦ καπέλου του· χύμηξε στό προαύλιο κι ἄρχισε νά οὐρλιάζει — οὔτε ὁ ἴδιος ἤξερε τί ἔλεγε· ἀλλά παραμέναμε συμπαγεῖς κι ἀκίνητοι, πράγμα πού τόν ἐξαγρίωνε, γιατί σιγουρευόταν γιά τήν ἐνοχή μας, καί πῆγε στό διευθυντή νά συνεννοηθοῦν. Ἀρχίσαν — πρῶτα ἀπό τό γιό του — τίς ἀνακρίσεις· ὁ ἀπουσιολόγος, ἔπειτα οἱ δύο ἐπιμελητές, καί μετά ὅλη ἡ τάξη, ἀνά δύο. Τά πιό δυνατά σκαμπίλια τά φάγαν οἱ ἐπιμελητές λόγω ιδιότητας — ἐνῶ τήν ἴδια ὥρα τ' ἀκούγαμε ἀπέξω οἱ ὑπόλοιποι, μαζεμένοι κάτω ἀπό τό ἀνακριτικό παράθυρο, φωνάζοντας *δός μου τή χτένα σου* γιά τή φαλάκρα του. Φυσικά τό γιό του μόνο δέν τόν ἔδειρε — ποῦ νά φανταστεῖ ὅτι ἤξερε καί κείνος.

Τό καπέλο τό ἀνακάλυψε ἡ καθαρίστρια τήν ἄλλη Πέμπτη σέ μαῦρα χάλια· εἶχε μαζέψει στό μισό ἀπ' τό φυσιολογικό του μέγεθος, τσαλακωμένο, γεμάτο σκόνη καί κιτρινιάρικο. Οἱ ἐνοχοί, παρά τίς τρομαχτικές ἀπειλές, δέν βρέθηκαν ἀκόμα μέχρι σήμερα, ἐνῶ ἡ φαλάκρα του παρέμεινε, ὥσπου ν' ἀγοράσει καινούριο καπέλο, ἔρμαιο τῶν ἀποδοκιμαστικῶν βλεμμάτων μας.

Μίμης Σουλιώτης

